

Cisárove nové šaty

Pokora, Úprimnosť

Tradičný rozprávkový príbeh, ktorý poznajú deti po celom svete. Byť neustále obdivovaný je hlavným zmyslom cisárovho života. A túto jeho slabosť využijú vo svoj prospech dvaja prefíkanci, ktorí sa vydávajú za vychytených tkáčov. Cisárovi ušijú šaty, ktorých krása priam vyráža dych a v...

🕒 11 min

😊 3+

Za siedmimi horami, za siedmimi dolami, žil raz jeden samolúby cisár. Jediné, čo ho na svete zaujímalo, bol on sám a jeho pohodlný život. Najviac zo všetkého mal rád svoje oblečenie. Stále sa prezliekal, niekedy hádam aj sto ráz za deň. Všetky peniaze, ktoré vyzbieral od poddaných a ktoré mali slúžiť na rozvoj kráľovstva, míňal iba na rozmary a najmä na svoje šaty. Divadlo bolo dávno zatvorené, lebo herci nemali na nové bábky a kostýmy. Armáda bola rozpustená, lebo vojaci nemali výcvik ani zbrane. Kone radšej rozpredali, pretože ani na seno sa peniaze nezvýšili a cisársky kováč už poriadne dlho nič neukul, pretože nebolo za čo železo nakúpiť. Ľudia v kráľovstve si žili po svojom a rýchlo pochopili, že od cisára sa im nijakej pomoci nedostane.

Pod hradným vrškom viedli ľudia obyčajný život. Najradšej sa chodievali stretávať a nakupovať na miestny trh. Na trhu bývala vždy **veľká vrava**, ale najväčší rozruch spôsobovali cudzinci, ktorí prinášali tovar od výmyslu sveta, aký domáci ešte nikdy nevideli.

Raz sa tu objavili dvaja prefíkanci, ktorí sa vydávali za tkáčov a hneď sa aj pýtali na hrad k cisárovi. Keď sa stráže dozvedeli, že prišli tkáči a ponúkajú cisárovi novú látku, okamžite ich prijali ako tú najvzácnejšiu návštevu. Zišla sa celá delegácia a hostí privítali **za zvukov fanfár**.

„Čo mi prinášate, milí tkáči? Dúfam, že niečo naozaj výnimočné, lebo ja som veľmi náročný,“ privítal ich cisár.

Jeden z prefíkancov odpovedal: „Utkáme vám takú látku, akú ešte tento **svet nevidel**.“

Cisár sa s blaženým úsmevom posadil a počúval tkáčov, ktorí ospevovali nevídanú látku. Mala mať najkrajšie farby na svete a vzor, ktorý ešte nikto na

nijakej látke nepoužil. To najlepšie však povedali nakoniec: „Táto látka je úplne neviditeľná pre toho, kto nie je hodný vykonávať svoju funkciu alebo je hlúpy. Ak by si niekto obliekol šaty z tejto látky, hneď by podľa reakcie ľudí vedel, kto je hlúpy a kto múdry, kto je súci na svoju prácu a kto nie.“ Cisárovi veru nebolo potrebné viac hovoriť. Okamžite prikázal služobníctvu, nech tých vzácných tkáčov ubytujú v najlepších hostovských izbách a nech im dajú dobre najesť a napiť.

Hneď na druhý deň tkáčov zaviedli do dielne, aby sa mohli pustiť do práce. Vypýtali si najjemnejší hodváb, nite z čistého zlata a z tkáčskej dielne sa dňom i nocou ozýval **rachot krosien**. Krosná však tkali naprázdno, prefíkaní tkáči si totiž všetky zlaté nite aj s hodvábom šikovne poschovávali.

Po niekoľkých dňoch sa cisár rozhodol, že vyskúša svojho najlepšieho radcu. Poslal ho, aby išiel skontrolovať, koľko látky už tkáči natkali. Cisárovi až srdce poskočilo, keď si pomyslel, že každý, kto nie je súci vykonávať svoju funkciu, tú látku vôbec nevidí. Radca opatrne podišiel k dverám, **zaklopal a počkal**, kým mu jeden z tkáčov **otvoril dvere**.

„Vitaj, radca,“ pozdravil sa tkáč a úctivo ho pozval ďalej. Vzápätí mu ukázal prázdne krosná. „No, čo na to hovoríš? Ako sa ti páči látka?“ opýtal sa.

Radca gúľal očami, zaostruje, žmúri, ale nijakú látku nevidí. Vari som **naozaj hlúpy**, keď nič nevidím? pomyslel si. Nechcel to však priznať, lebo sa bál, aby ho po takom zistení cisár neposlal kadeľahšie.

Po chvíli prehovoril: „Látka? Ach, áno, je nádherná. Veľmi jemná a ľahká.“

„Čo vravíš na tie vzory?“ vypytoval sa ďalej tkáč.

„Sú **naozaj originálne**. Také som ešte nikde nevidel,“ odpovedal radca.

Tkáči mu ochotne vymenovali najexotickejšie farby a najzvláštnejšie vzory, aby mohol látku opísať aj cisárovi.

Radca vyšiel z tkáčskej dielne a celý čas dumal, čo má vlastne cisárovi povedať.

„No čo, môj najlepší radca, videl si tú látku?“ opýtal sa cisár.

„Áno, pán môj. Je nádherná. Také farby som ešte nikdy nevidel. A tie vzory... Sú originálne. Istotne sa vám látka bude páčiť,“ odvetil radca neistým tónom.

Cisár sa jeho slovám **veľmi potešil** a nevedel sa dočkať, kedy už bude látka hotová.

Po istom čase sa cisár rozhodol, že vyskúša aj svojho ďalšieho radcu. Poslal ho teda skontrolovať prácu tkáčov. Tkáči aj jeho srdečne privítali a hneď mu začali vykladať, ako v práci pokročili. Rozprávali mu, že vymysleli nové vzory a pridali farby, aké svet ešte nevidel. Druhý radca pozerá na prázdne krosná, gúľa očami, zaostruje, žmúri, ale nijakú látku nevidí.

„Páči sa?“ **opýtal sa tkáč.**

„Áno, áno. Látka je nádherná. Takú som naozaj ešte nikdy nikde nevidel. Tie farby sú neskutočné. A tá jemnosť,“ nadchýnal sa radca. V duchu však premýšľal nad tým, čo by mu cisár urobil, ak by sa vrátil so slovami, že nijakú látku nevidel. Nie je predsa taký hlúpy, aby čosi také priznal.

O nádhерnej látke, akú svet ešte nevidel, sa rýchlo začalo šuškať **po celom kráľovstve**. Všetci boli zvedaví na úchvatné šaty, ktoré z nej ušijú.

Jedného dňa si cisár povedal, že aj on by už chcel vidieť látku na vlastné oči. Zavolať obidvoch radcov, služobníctvo aj strážu a všetci spolu sa šli pozrieť do tkáčskej dielne. Keď vošli, obaja radcovia hneď začali látku ospevovať a napriek tomu, že ukazovali na prázdne krosná, nešetrili chválami. Cisár hľadá, **gúľa očami**, zaostruje, oči prižmuruje, lenže nijakú látku nevidí.

A čo som ja vari hlúpy? Nie som súci byť cisárom? **No ešte to tak**, povedal si v duchu a aj on začal ospevovať látku a chváliť farby a vzory, ktoré nevidel, ale radcovia mu ich predtým opisovali.

„S látkou som naozaj veľmi spokojný,“ vyriekol cisár a pozeral pritom na prázdne krosná. Samozrejme, aj služobníctvo a strážu uznanlivo kývali hlavami, hoci ani oni nijakú látku na krosnách nevideli. Nikto z nich nechcel

prísť o prácu.

„Šaty z tejto látky si oblečiem na slávnosti, ktoré sa konajú na budúci týždeň,“ nadšene vyhlásil cisár. Ľudia v miestnosti **jasali a tlieskali**. Každý sa tešil na cisárovo nové šaty.

Deň pred mestskými slávnosťami tkáči merali, strihali a šili neviditeľnú látku, aby pre cisára pripravili nové šaty. Pôsobili pri tom vážne a zaujato, akoby naozaj šili.

Ráno si ich prišiel cisár so svojimi radcami vyzdvihnúť.

„Nech sa páči, šaty **sú hotové**,“ zdvorilo povedali tkáči a predstierali, že podávajú cisárovi oblečenie. „Ráďte si ich vyskúšať. Sú jemné ako pavučinka, nebudete ich na sebe ani cítiť,“ poznamenal jeden z tkáčov.

Cisár sa vyzliekol a tkáči ho začali obliekať do nových šiat. Napriek tomu, že nič nedržali v rukách, presvedčivo sa tvárili, že navliekajú cisárovi nohavice aj košeľu. Nakoniec mu ešte akože obliekli plášť a priviazali ozdobnú pásku. Cisár sa vykrúcal pred zrkadlom úplne nahý a spokojne si pochvaľoval nové šaty.

„Neuveriteľne vám pristanú! A ako vám sedia! Tie farby a vzory sú naozaj dokonalé,“ predbiehali sa všetci vo chválach.

„Tak som teda pripravený vyjsť medzi ľud a otvoriť mestské oslavy,“ vyhlásil hrdo cisár.

Ako povedal, tak aj spravil. Úplne nahý sa vybral do ulíc plných ľudí a vykračoval si ako páv.

Davy **híkali a vykrikovali**: „Krása... aké prekrásne šaty! Ako len cisárovi pristanú! Nevídaná nádhera!“

Nikto sa neodvážil priznať, že nijaké šaty nevidí, lebo nikto si nepripúšťal, že by mohol byť hlúpy. Odrazu sa však z davu ozval malý chlapec: „Aha, veď cisár je nahý! Nemá na sebe **žiadne šaty**.“

Postupne si aj ostatní začali medzi sebou šepkať, že cisár na sebe nemá žiadne šaty. O chvíľu už celý dav ľudí vykrikoval iba jedno: „Cisár je nahý!“

Zahanbený cisár sa hneď začal zamýšľať: Veď to nie je možné, aby boli všetci títo ľudia hlúpi. Razom si uvedomil, že údajní tkáči boli **obyčajní podvodníci**, ktorí si naňho pripravili lešť. Nuž, hanba-nehánba, slávnosť bola v plnom prúde, a tak cisár musel vznešene kráčať ďalej.